

2 adventná B 2023

AI Pod slovom cesta sa nám azda hneď vybaví istý priestor, ktorý je určený nato, aby sa po ňom človek mohol dostať na vopred určené miesto, do cieľa. V zimnom období všetci skusujeme, aké je potrebné mať upravené chodníky a cesty, keď sa sneh razom mení na neprijemnú „kašu“ alebo aj klzisko a spôsobuje veľké prekážky. Kde sú chodníky upravené a odhrnuté, tam sa cítime bezpečne, pozeráme sa aj okolo seba a nemusíme byť v neustálom strese a strachu z pádu.

KE Zaujímavé je, že o chodníkoch a cestách je reč aj v dnešnom evanjeliu. Ján Krstiteľ volá: „Pripravte cestu Pánovi, vyrovnajte mu chodníky!“ A dodáva, že najlepšou cestou prípravy je pokánie.

DI V dnešnom evanjeliu je potrebné si všimnúť niekoľko detailov. Spomína sa v ňom púšť, ktorá symbolizuje prázdnotu a vyprahlosť človeka bez Boha. Voda obmytia symbolizuje potrebu vnútorného očistenia a naplnenia. Vyrovnávanie chodníkov značí bolesť a námahu. Jánov krst bol krstom pokánia, bol znamením, ktoré nespôsobovalo očistenie samo, ale len vnútornú dispozíciu: kajúceho ducha, ľútosť toho, kto obmytie prijímal. Bol vlastne zahájením prípravy na príchod Mesiáša. Týmto obmytím pripravuje Ján Krstiteľ cestu. Jeho hlas vyzýva k pokániu, čo znamená odvrátenie sa od predošlého spôsobu života a obrátenie sa k Bohu. Bez pokánia nie je možné prísť k Bohu.

PAR Hlas, ktorý vyzýva k pokániu a obráteniu znie v Cirkvi aj dnes. Stačí si zalistovať v Katechizme Katolíckej Cirkvi. Okrem iného tam nájdeme tieto slová poučenia a povzbudenia: *Vnútorné pokánie kresťana sa môže prejavovať veľmi rozmanitým spôsobom. Písmo a Otcovia zdôrazňujú najmä tri formy: pôst, modlitbu a almužnu, ktoré vyjadrujú obrátenie vo vzťahu k sebe samému, vo vzťahu k Bohu a vo vzťahu k iným /KKC 1434/. V každodennom živote sa obrátenie uskutočňuje prejavmi zmierenia, starostlivosťou o chudobných, vykonávaním a obranou spravodlivosti a práva, vyznaním pokleskov bratom, bratským napomenutím, revíziou života, spytovaním svedomia, duchovným vedením, prijímaním utrpení a trpezlivosťou v prenasledovaní pre spravodlivosť. Najistejšia cesta pokánia je vziať každý deň svoj kríž a nasledovať Ježiša /KKC 1435/.*

Tu vidíme, že pokánie Cirkev nezužuje len na predvianočnú spoveď. Šírka a hĺbka pokánia je oveľa väčšia a zároveň namáhavejšia. V tejto súvislosti mi napadá jedna provokatívna otázka: „Čo by asi Ján Krstiteľ povedal súčasnému človeku, nám tu zhromaždeným?“ Skúsme len tak pouvažovať. Možno by povedal: „Ak máš denne v ruke ovládač od televízora, asi by nebolo zlé ho na čas úplne odložiť a čas venovať duchovnému čítaniu alebo počúvaniu niečoho duchovného. Ak máš ruku stále na myši od počítača, daj tej ruke maximum možného odpočinku, aby mala silu pohliadiť manželku alebo poláskat deti. Ak ti lietajú prsty po klávesnici a ak tráviš hodiny prezeraním internetu, nebolo by zlé aspoň 10 minút venovať Bohu v tichej

osobnej modlitbe načúvania, alebo pol hodinu manželke a deťom. Ak už hodiny denne držiš v ruke mobilný telefón, iste by nebolo od vecí zavolať rodičom a starým rodičom a spýtať sa ich ako sa vôbec majú.“

Jacques Philippe v knihe *Čas pre Boha* konštatuje: „Jednou z veľkých tragédií našej doby je, že nie sme schopní nájsť si čas jeden pre druhého a venovať sa jeden druhému. A to veľmi často zraňuje. Mnoho detí je uzavretých, sklamaných a zranených tým, že rodičia im nevedia nezištne venovať z času na čas chvíľu, hoci nemajú práve nič na starosti, len byť s deťmi. Zaoberajú sa nimi, ale vždy len popri inej robote, alebo sú pritom zaujatí nejakou starosťou, a preto nie sú naozaj "s deťmi", srdcom sú ďaleko. Dieťa to cíti a trpí tým. Ak sa naučíme vyhradiť čas Bohu, určite budeme schopnejší aj nájsť si čas pre druhých a venovať sa im. Ak budeme pozorní voči Bohu, naučíme sa byť pozorní voči iným.“ Opäť sa tak pripomína uzdravovanie vzťahov lásky v rodinách.

MY V týždenníku ZRNO (49/2005) bol uverejnený rozhovor so zaujímavým človekom Jozefom Hurtonom, ktorý pochádza od Dunajskej Stredy a ako kňaz pôsobil veľa rokov v talianskych Alpách. Celé roky pracoval aj ako záchranár v Horskej službe a natočil viacero dokumentárnych filmov z horského prostredia pre taliansku televíziu. Keď sa ho novinár pýtal, či robil filmy preto, aby niekoho obrátil na náboženstvo, odpovedal: „Nikdy som nemal zámer, aby sa niekto stal katolíkom. Akonáhle by ste sa snažili niekoho obrátiť, všetko by ste pokazili. Ale keď sa niekto po mojom filme začne zaujímať o náboženstvo, je jasné, že o tom človek hovorí.“ Mohlo by sa zdať, že postoj tohto starého kňaza je v protiklade s tým, o čo sa majú veriaci kresťania snažiť, teda o náboženské obrátenie. Ale nie, on len hovorí, že keď ukazoval vo svojich filmoch dramatické situácie v horách, keď vysvetľoval, ako sa majú turisti v horách správať, alebo keď pomáhal iným ako člen Horskej služby, chcel byť len jednoducho ľudom blízky, a ľudia si to všimli, že sa o nich zaujíma a stali sa mu priateľmi. Išlo mu najprv o vzťahy. Potom mnohí z nich zažili aj náboženské obrátenie.

ADE Spôsobov ako pripraviť cestu Pánovi do našich životov je neúrekom. Boží nepriateľ sa snaží mnoho z tých ciest zahatať rôznymi prekážkami. Pokúsme sa tento týždeň tak v osobnej modlitbe ako aj s blíznymi poodhaliť všemožné zátarasy a začnime pomaličky pracovať na ich odstraňovaní. Potom sa nám otvorí cesta k cieľu, ktorým je vždycky Boh sám. Amen.